

Michael J. Sullivan

KILIÇLAR ÇAĞI

İlk İmparatorluğun Efsaneleri

2. KİTAP

Çeviren

Cihan Karamancı

ithaki

YAZARIN NOTU

İlk İmparatorluğun Efsaneleri'ne tekrar hoş geldiniz! Yeni seriye gösterdiğiniz yoğun ilgiye teşekkür ederek başlamak istiyorum. İyi bilinen bir markayı bir kenara bırakıp yeni bir şey yaratmak riskli bir iştir ve itiraf etmeliyim ki *Destanlar Çağı* piyasaya sürülürken biraz endişeliydim. Yeni karakterleri çok seviyor ve sizin de sevmenizi umuyordum ama okuyucuların eline geçene kadar, bir kitabın nasıl tepki göreceğinden asla emin olamam. Eh, kitap yedi aydır piyasada ve sonuçlar belli oldu. *Destanlar Çağı* Goodreads, Audible ve Amazon'da on binden fazla inceleme ve puan aldı. Dahası oylayanların yüzde doksanı ona 4 veya 5 puan verirken sadece yüzde ikilik bir kısım 1 veya 2 verdi. Bundan daha fazlasını isteyebileceğimi sanmıyorum! O yüzden içinde Royce ve Hadrian olmayan bir şey yazamayacağıma yönelik korkularımı boşa çıkardığınız için çok teşekkürler.

Karakterlerden bahsetmişken, *Kılıçlar Çağı* hakkında en sevdiğim şeylerden biri de serinin kilit oyuncularına ışık tutabilmek. Başından beri İlk İmparatorluğun Efsaneleri'nin eşit öneme sahip karakterlerden oluşmasını istedim ama bütün oyuncuları daha ilk kitapta tanıtsaydım tempo büyük ölçüde düşerdi. *Destanlar Çağı*'nın zaten yapacak bir sürü şeyi vardı: iki büyük ırkı tanıtmak (Rhunlar ve Freyler), aralarındaki kültürel farklılıkları ortaya koymak (ilkel ve teknolojik açıdan gelişmiş) ve hem müstakil bir öykü anlatıp hem de senaryonun tamamını dokuyacak olan iplikleri başlatmak – Malcolm ile Nyphron'un ne işler çevirdikleri ya da Trilos'un kim olduğu ve nasıl bir rol oynadığı gibi.

Destanlar Çağı'nda Gifford, Roan, Brin ve Moya'yla kısaca tanıştınız ama *Kılıçlar Çağı*'nda onları neden bu kadar çok sevdiğimi ve öykünün geri kalanına ne gibi eşsiz yönler katacaklarını görmeye başlayacaksınız. Elbette Persephone, Raithe, Malcolm,

Arion gibi eski gözdelelerinizi ve asla ihmal edemeyeceğim Suri ile Minna'yı bir kez daha göreceksiniz. Ayrıca Dherglerle, yani The Riyria Revelations'ta fazla karşımıza çıkmayan bir ırkla tanışma fırsatı yakalayacaksınız. Onların anavatanına düzenlenen yolculuk bu öykünün başlıca yönlerinden biri olacak ve Elan dünyasındaki ana ırkları teşkil eden üçlünün sonuncusunu tanıtmak bana büyük bir zevk verecek.

Sizi hikâyeye uğurlamadan önce değinmek istediğim bir şey daha var. *Destanlar Çağı'nın* yazar notu kısmında, tüm serinin daha ilk kitabı teslim etmeden yazıldığından bahsetmiştim ve söylediğim doğrudur. Fakat yanlış bir izlenim vermiş olabileceğimden korkuyorum ve konuya açıklık getirmek istiyorum. Sözü ettiğim şey, aralarında bir uçurum bulunan *yazmak* ile *tamamlamak* arasındaki fark. Tüm kitapların *yazılması* demek öntaslağın gönlüme göre bitmesidir. Fakat *tamamlamak* bundan çok daha fazlasıdır. Alfa okuyucumdan, beta okuyucularımdan (genellikle on beş ila yirmi kişi), menajerim ile ajansındaki daha başka birkaç kişiden ve son olarak editörüm ile yayıncım da dahil güvendiğim kimselerden geribildirim aldıktan sonra kitaba çekidüzen vermemi gerektirir. Ardından satır editörlerine, redaktörlere ve düzeltmenlere müsveddeyi daha da cilalamaları ve onu benim tek başıma yapamayacağım bir şeye dönüştürmeleri için fırsat tanınmalıdır. Bütün bu son rötuşlar zaman alır ve yayın programındaki başlıca faktörlerden biri haline gelir.

Serinin geri kalanında kitaplar arasındaki zamanı kısaltmaya çalışacağımızı belirtebilirim. Evet, ilk kitap ile bunun arasında bir senelik bir boşluk vardı ama bunun asıl sebebi büyük çaplı bir yeniden yazımın gerekmesiydi. Görüyorsunuz ya, Robin (eşim ve alfa okuyucum) seriyi okuyup bitirdiğinde ilk üç kitabın sahiden güzel olduğunu duyurdu ama serinin sonunun bazı sorunlar içerdiğine inanıyordu. Ana konuda kafa karıştırıcı bulduğu birkaç husus ve katılmadığı bazı noktalar vardı. En önemlisi de serinin sonunun aceleye geldiği fikrindeydi. Çoğu zaman olduğu gibi, haklıydı.

Bu kusurları gidermek için bir seneyi aşkın bir süre boyunca hikâyenin sonunu elden geçirdim ve o süreç dahilinde seri beş kitaptan altıya çıktı. Sizin anlayacağınız, öykü belirli bir noktada

doğal bir mola istemesine rağmen iki kitabı kaynaştırmaya uğraşıyordum. Ben bu işle meşgulken *Kılıçlar Çağı*'na el sürülmedi. Serinin sonunu yeniden yazıncaya kadar *Kılıçlar Çağı*'nda ne gibi değişikliklere ihtiyaç duyulacağını bilmiyordum ve sonradan bazı düzeltmeler gerektiği anlaşıldı. Kitabı o haliyle yayımlasaydık ve sonrasında gerekli ayarları yapamasaydım kahrolurdum.

Her neyse, revize edilmiş kitabı Mayıs 2016'da Robin'e teslim ettim ve yılın geri kalanı boyunca ilave girdiler alıp değişiklikler yaptık. Kontrol edip düzelttiğimiz müsvedde nihayet Şubat 2017 başlarında hazır hale geldi. Bir müsveddenin tamamlanmış bir kitaba dönüşmesini görmek büyüleyici bir süreçtir. Eğer bu ilgi duyduğunuz bir konuya Robin *The Making of Age of Swords*, yani perde arkasını gösteren ilginç ve ücretsiz bir e-kitap yazıyor. Riyria Chronicles'ın üçüncü kitabında da (*The Death of Dulgath*) benzer bir şey yaptık ve bunların ikisini de michael@michaelsullivan-author.com adresine bir e-posta atarak edinebilirsiniz. Lütfen e-postanın başlığında "The Making of..." ibaresinin ve ilgi duyduğunuz kitap adının (veya adlarının) bulunduğundan emin olun ki onları size gönderebilelim.

Tamam, söz veriyorum, bu son. *Destanlar Çağı*'nın teşekkür kısmını okuduysanız insanların görüşlerini öğrenmek istediğimden bahsettiğimi biliyorsunuzdur. Zamanımı aldığı için özür dileyen pek çok kişiden yüzlerce mektup geldi. İnsanların kitaplarımdan hoşlandıklarını görmek bir külfet olabileceğim gibi, böyle şeyler beni hep güldürür. Mektuplarınız o kadar çok hoşuma gitti ki davetimi bir kez daha tekrarlamak istiyorum. O nedenle eğer bu kitaptan hoşlanırsanız (hatta hoşlanmazsanız da) michael@michaelsullivan-author.com adresine birkaç satır yazmaktan çekinmeyin. Söyleyeceklerinizi duymaya daima meraklıyım.

Önsözümü burada bitiriyorum. Şimdi arkanıza yaslanın, bir sesli kitap dinliyorsanız ses seviyesini ayarlayın, yahut e-kitabın yazı tipini ve fonunu düzenleyin, yahut parmaklarınızı kâğıtta gezdirip basılı kopyanızın mürekkebinin doya doya içinize çekin. Başlama zamanı geldi. *Kılıçlar Çağı* bu serideki en gözde kitabım ve öyküyü yazmak bana ne kadar zevk verdiyse umarım okumak da size o kadar zevk verir.

1

Fırtına

Çoğu kimse Büyük Savaş'ın ilk muharebesinin bahar başlarında Grandford'da yaşandığına inanır. Fakat ilk saldırı aslında bir yaz günü Dahl Rhen'e düzenlenmiştir.

–Brin'in Kitabı

“Güvende miyiz?” diye meşeye bağırdı Persephone.

Ormandaki en yaşlı ağaç olan Magda devasa ve haşmetliydi. Önünde durmak bir okyanusa veya dağa bakmak gibiydi; her biri de Persephone'ye kendini küçücük hissettirirdi. İki kelimelelik sorusunun fazla yalın olabileceğini fark eden kadın ekledi: “Halkımı Fhreylerden korumak için yapılması gereken başka bir şey var mı?”

Cevap bekledi.

Rüzgâr esti; ağaç sallandı ve aşağıya koca bir dal düştü.

Dal yere çarpınca kadın irkildi. Birkaç santim daha yakına inseydi, bu kadar yüksekten düşen dal onu öldürürdü. Kanopide* asılı duran dallara dul bırakanlar denirdi. Persephone kocasını çoktan kaybettiğine göre, yanında duran kuru dal parçası fazlaıyla hırslı olmalıydı.

“Bu da neydi böyle?” diye Suri'ye sordu.

Beyaz kurtlu genç mistik, kopuk dala göz atıp omuz silkti. “Herhalde sadece rüzgârdı. Sanki bir fırtına yaklaşıyor.”

Persephone daha önce dev ağaca akıl danıştığına Magda'nın öğüdü halkını kurtarmıştı. Şimdi geri gelmişti ve yine cevap arı-

* Ormanda ağaç dallarının ve yapraklarının oluşturduğu çatı. –çn

yordu. Son ziyaretinin üzerinden aylar geçmişti ve Dahl Rhen’de hayat yeniden konforlu bir düzene girmişti. İki Miralyitli arasındaki dövüşün yol açtığı yıkımın izleri giderilmişti ama Persephone çekişmenin bitmediğinin farkındaydı. Geride sorular kalmıştı – hiçbir insanın veya Fhrey’in cevaplayamayacağı sorular. Yine de...

Persephone kopuk dal parçasını süzdü. *Magda’nın bir sohbeti beni ezmeye çalışarak girmesi hayra alamet değil.*

“Bir terslik mi var?” diye sordu Arion. Dillerini hâlâ öğrenmekte olan Fhrey, küçük kız ile kurdunun yanındaki yerinden gelişmeleri büyük bir ilgiyle seyrediyordu. Padera’nın ona ördüğü yeşil bereyi giymişti; giysinin laubali tarzı Miralyitli’yi daha cana yakın, daha az ilahi ve daha... insani gösteriyordu. Arion kâhini iş başında görmek için onlara eşlik etmişti ama Persephone bundan daha az heyecan ve daha çok nasihat beklemişti.

Suri başını kaldırıp ağaca baktı. “Bilmem.”

“Magda ne diyor?” diye, rüzgârın artan uğultusu arasında Suri’ye bağırdı Persephone.

Sürecin böyle yürümesi gerekirdi. Persephone ağaca sorular sorardı ve yapraklar ile dalların hışırtısını dinleyen mistik o soruların yanıtını verirdi. Fakat Arion ortada bir terslik olabileceği konusunda haklıydı. Suri’nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı – hatta şaşkınlıktan da fazlaydı, kız endişeli gözüküyordu.

“Emin değilim,” karşılığını verdi Suri.

Persephone ağzına giren bir tutam saçı yana çekti. “Neden? Yine bilmece gibi mi konuşuyor, yoksa seni görmezden mi geliyor?”

Suri’nin yüzü hüsrarla buruştu. “Konuşmasına konuşuyor ama bunu öyle hızlı yapıyor ki dediklerini anlayamıyorum. Aslına bakarsan geveliyor. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. ‘Kaçın... gidin... uzaklara gidin. Onlar peşinizde,’ deyip duruyor.”

“Onlar mı? Kimler? Bizimle mi konuşuyor? Sorularımın cevabı bu mu?”

Suri başını iki yana sallarken kısa saçları alnındaki dövmeleeri süpürdü. “Hayır. Sen bir şey söylemeden önce bağıryordu. Seni duyduğunu sanmıyorum. Magda’nın kaçmak sözcüğünü nasıl bildiğinden bile emin değilim. Gerçekten, bir ağaç böyle bir şeyi nereden bilir ki?”

“Yani ağacın sinir krizi geçirdiğini mi söylüyorsun?”

Suri başıyla onayladı. “Ölesiye korkuyor. Daha mantıklı davranan fareler tanıdım. Artık sözcükler bile kullanmıyor; sadece gürültü yapıyor.” Bir anda kaşları kalktı, yüzü gerildi, gözleri kısıldı ve ağzı sımsıkı kapandı.

“Ne oldu?” diye sordu Persephone.

“Bir ağacın çığlık atması asla iyi bir şey değildir.”

Uzun otlar Persephone'nin bacaklarını kamçılıyor, elbisesi dalgalanıp şaklıyordu. Meşenin dallarından kopan yapraklar bir kasırgadaki kar taneleri gibi uçuşuyordu. Persephone sık kanopinin altında gökyüzünü göremese bile rüzgâr her zamankinden şiddetli esiyordu. Ağacın altından çıkan kadın daha birkaç dakika önce açık olan havanın çalkantılı bir griye çaldığını gördü. Koyu bulutlar üst üste yığılarak gün ortasını alacakaranlığa çeviriyor, tuhaf bir yeşil ışık her şeye ürkütücü ve doğaya aykırı bir ton kazandırıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Arion.

“Ağaç panikliyor,” diye yanıtladı Suri.

“Belki dahla dönmeliyiz,” dedi Arion, yukarıya bakarak. “Ne dersiniz?”

Sızlanarak Suri'ye sokulan Minna onu neredeyse yere devirecekti. Mistik kurdunu avutmak için diz çöktü. “Bir terslik var, değil mi Minna?”

Arion ciddileşerek Rhunca konuşmayı bırakıp kendi anadiline döndü. “*Hemen-*” Sözleri kör edici bir şimşekle ve müthiş bir gümbürtüyle kesildi.

Cıyaklayan Minna yerinden fırladığı gibi bayırdan aşağı koşmaya başladı.

Persephone sendeledi. Yıldırımın gözleri önünde bıraktığı parlak, alacalı şeridi geçirmek için boş yere gözlerini kırıştırdı. Burun delikleri odun dumanyıyla doldu ve bir ateşin ısısını hissetti.

Magda yanıyor!

Ağacın dibinde yatan Arion kendini korumak için iki elini birden havaya kaldırmıştı. Miralyitli tek bir sözcük bağırdı. Persephone kelimeyi tanımasa da kulağına bir buyruk gibi geldi. Meşeyi saran alevler bir *puf* sesiyle kayboldu. Geride korkunç

bir tıslama ve şer bir rüzgârın savurduğu dumanlar kaldı. Magda ortadan ikiye bölünmüştü. Kapkara yanığın kenarları her esintide harlanıp kızıl kızıl parlıyordu. Ağaçların kadim ve harikulade anası, tanrılardan ölümcül bir darbe yemişti.

Persephone, Arion'un yerden kalkmasına yardım etti.

“Kaçmamız gerek,” dedi Fhrey onlara.

“Ne? Neden?”

Arion onu bileğinden tutup çekti. “Hemen!”

Fhrey tarafından yokuş aşağı sürüklenirken ve kayrandan çıkıp Hilal Orman'ın yoğun gölgelerine doğru giderken Persephone'nin kafa derisi karıncalanıyordu. Depar atmakta olan Suri ile Minna epey önlerindeydi.

Güm!

Arkalarında bir yere yıldırım düştü.

Güm! Güm!

İki yıldırım daha havayı o kadar yakın mesafede yırttı ki Persephone ısılarını hissetti. Birlikte koşan iki kadın dikenli çalılıkları yarararak Suri ile Minna'nın peşinden ormana daldılar. Persephone nefes nefese arkasına baktı. Meşe ile geldikleri yer arasında dümdüz bir hat oluşturan bir dizi yanık izi vardı.

Güm!

Tam tepelerinde patlayan sesle beraber hepsi irkildi. Tıpkı ihtiyar meşe gibi yukarıdaki ağaçlar da alev aldı. Dul bırakmaya hevesli bir diğerk dal, devasa bir meşale gibi aşağı düştü.

“Bize sığınacak bir yer lazım,” dedi Arion ve Persephone'yi tekrar çekiştirdi.

“Yakında bir rul var!” diye bağırdı Suri. “Bu taraftan!” Kız yanında Minna'yla ormanın daha da içlerine yollandı.

Persephone ağaçların dilinden anlamıyor olabilirdi ama ızdırabı anlardı. Koruluk haykırıyordu. Dallar çatırdayıyor, ağaç gövdeleri gıcırdayıyor, yemyeşil yazlık elbisesi rüzgâr tarafından soyulmakta olan orman feryat ediyordu. Derken dört bir yandan yeni bir ses –yüksek, her şeyi bastıran bir kükreme– geldi. Persephone ilk başta sağanak yağmur başladığını zannetti ama gürültü aşırı yüksek, aşırı şiddetliydi. Yaprakların ve dalların arasından buz topları düşmeye başladı. Yumruk iriliğindeki cisimler kanopiye saldırarak dallardan ve ağaç gövdelerinden sekti. Kollarını ba-

şının üstünde tutan Persephone iki koca buz parçasının sırtına çarpmasıyla çılgık attı. Dolu taneleri sıyırıp geçse de bir kamçının sızısını ve bir yumruğun kuvvetini taşıyorlardı.

Suri ilerideki sarp, kayalık bir kepezin dibinde durdu ve yamaç yüzeyine bir şaplak attı. Taş yamacın bir bölümü açılıp kayanın içine düzgünce oyulmuş küçük bir odayı meydana çıkararak Persephone'nin yüreğine su serpti. Mistik onu yakından takip eden kurduyla beraber kendini içeri attı, sonra da kapı aralığında kollarıyla kocaman daireler çizerek diğer kadınları yanına çağırıldı. Dahl Rhen'in reisi ve Miralyitli, başlarını çarpmamak için eğilerek eşiği birlikte aştılar. Persephone içeri girdikten sonra yıkıma tanıklık etmek için arkasına döndü.

Güm!

Bir başka yıldırım havayı yardı ve yapraklar güneşten daha parlak bir ışıkla yeşilin göz kamaştırıcı tonlarına büründü.

Güm!

Yakındaki bir kavak tutuştu. İkiye bölünen ağaç bir kıvılcım ve alev yağmuru arasında yere devrildi. Yıldırımların yaktığı ateşler rüzgârın harlamasıyla yangına dönüştü. Persephone dehşet ile huşu arası bir duyguyla bu buz ve ateş, rüzgâr ve enkaz manzarasına bakakaldı.

Suri'nin kilit taşına basmasıyla kapı kapandı.

Dışarıdaki yıldırımların gümbürtüsü ve dolunun patırtısı devam etse de sesler güvenli, boşuk bir mesafeden geliyordu. Yaptıkları koşudan dolayı hâlâ nefes nefese olan ve ciddi bir yara almaksızın kaçabildiklerini anlayan üçlü, afetzedelerin o afallamış ifadesiyle bakıştı. Persephone rahat bir nefes aldı... ta ki yalnız olmadıklarını fark edinceye kadar.

Gifford asla bir koşu yarışı kazanamazdı. Kendisi bu gerçeği hayatının ileriki zamanlarında idrak etse de diğer herkes daha onun dünyaya geldiği gün bunu anlamıştı. Sol bacağı histen yoksundu, ağırlığını taşımaktan acizdi ve yürürken yere sürterdi. Sırtının da daha iyi olduğu söylenemezdi. Büyük ölçüde eğri durduğundan kalçalarını bir tarafa, omuzlarını da diğer tarafa eğik tutardı.

Çoğu kimse Gifford'a acır, hatta birkaçı onu hakir görürdü. Gifford her iki gruba da akıl erdiremezdi.

Tek istisna Roan'dı. Başka herkesin ümitsiz gözüyle baktığına o göğüs gererdi.

İkisi Gifford'ın alaçığının* önündeydi ve Roan tahta-teneke karışımı zimbirtüyü adamın sol bacağına bağlamak için deri kayışları sıkmakla meşguldü. Gifford'ın önündeki çimenlerde diz çöken genç kadının üstünde is vardı ve burnunun yan tarafına kömür bulaşmıştı. Koyu kahverengi saçları kısa bir atkuyruğuyla öyle yukarıdan toplanmıştı ki horoz ibiğine benziyordu.

Ufacık ve maharetli elleri keskin metal parçalarıyla çalışmaktan dolayı düzinelerce kesikle bezeliydi. Gifford o elleri tutmak, yaraları öpmek ve acıyı dindirmek isterdi. Bir keresinde kadının elini tutmayı denemişti ama bunun sonu iyi olmamıştı. Gözleri korkuyla kocaman açılan ve yüzünde bir dehşet ifadesi beliren Roan geri çekilmişti. Genç kadın dokunulmaktan hoşlanmazdı – Gifford bunun farkındaydı ama o gün kendini tutamamıştı. Roan'ın tepki gösterdiği tek kişi o değildi. Hiç kimsenin dokunusuna katlanamazdı.

Bilek kayışına sertçe asılan Roan kendinden emin, kararlı bir ifadeyle başını salladı. “Artık olması lazım.” Doğrulup temiz ellerini sembolik olarak ovuşturdu. Sesi hevesli ama ciddi idi. “Hazır mısın?”

Gifford'ın cevabı çalışma masasının desteğiyle ayağa kalkmak oldu. Bacağındaki, tahta çubuklardan ve metal menteşelerden yapılmış olan aygıt o doğrulurken gıcırdayarak ufacık bir kapının açılmasına benzer bir ses çıkardı.

“Üstüne ağırlığımı veriyor musun? Bir dene. Bak bakalım taşıyacak mı.”

Gifford için sol bacağına yüklenmek suya yaslanmakla aynı şeydi. Fakat Roan'ın hatırına seve seve yere kapaklanırdı. Belki takla atarak onu gülümsetmeyi başarırdı. Eğer iki sağlam bacakla güçlü kuvvetli ve çevik doğmuş olsaydı onu eğlendirmek için dans eder, budala gibi fırl fırl dönerdi. Hatta belki ona kakhaha bile attırabilirdi. Bu Roan'ın nadiren yaptığı bir şeydi. Genç kadın kendi zihninde hâlâ bir köle, hiçten de beter bir şeydi. Gifford

* Daire biçiminde kulübe. –çn